

UN DIA ELECTORAL DE NARCÍS SERRA

«L'encís d'un Narcís satisfet»

Quart dia de campanya electoral. Nou del matí. L'autocar que portarà el ministre-candidat, Narcís Serra, i els periodistes de *tournee* per la Terra Ferma està a punt. La cita és davant l'edifici Trade, obra de l'arquitecte Coderch, on dins les seves sinuoses corbes els socialistes han instal·lat una oficina electoral de vips, allunyada del tràfec quotidià del carrer de Nicaragua.

El xofer diu que no tornarà a ser puntual. «Després de tres dies de puntualitat inútil, ja n'hi ha prou». Quarts de deu. Els periodistes comenten la jugada: «Avui repetirà allò de va venir en Felipe González i em va dir vine cap a Madrid». I, també, afegirà, mentre ens mira amb complicitat: «No sé què apunteu, em feu patir, sempre dic el mateix». Els caps de premsa, amables i eficients com pocs se'n veuen en aquest país, donen tota mena d'explicacions. Quasi les deu. Narcís Serra puja al superconfortable autocar amb el seu inseparable Lluís Reverter. Els quatre escortes pugen als seus cotxes i l'autocar arranca. Seran catorze hores seguides de campanya.

El ministre-candidat s'asseu en solitari al fons de l'autocar i es posa a llegir dossiers. De tant en tant, badalla i aixeca el cap per mirar amb els seus ulls de miop més enllà de tot el que té proper. Tanca l'últim dossier. Immediatament, el seu secretari plega el diari, s'aixeca i treu més carpetes.

L'autobús segueix cap a Tàrraga, que hi ha mercat. El viatge és distret, va d'aventures de guerra. Surten Yagüe, Martín Alonso. Lluís Reverter, entre broma i anècdota, canta una cançó: «Verge Santa del Remei, vostre *manto* protector sobre la Plana d'Urgell», sempre adequada a la circumstància. Diuen que, com a director general de la Defensa, les sap totes i que les cançons i el bon humor són una de les seves armes claus. «¿Com et penses que té la tropa controlada? Si no ho aconseguies d'una manera, ho fa d'una altra, i, si no, tothom cau per esgotament, és incansable», ens comenten. No hi ha dubte. La rendició davant la seva xerrameca divertida ha de ser inevitable.

Un dia de campanya electoral del ministre Serra. Amb autocar. En el contacte amb els seus possibles electors el ministre gasta un to íntim i sap demostrar que pertany a un govern que ha treballat. És l'encís que provoca una satisfacció personal fàcilment transmesa.

Assumpció Maresma

la cosa i donen la mà al primer barbut que troben.

—Ja el conec ja. ¡Com anem! Compti amb nosaltres.

—Hola, no s'ha de callar tant...

—Hauria de treballar més pels catalans...

Narcís Serra té resposta per a tothom. Amb els seus ulls miops, busca la complicitat. Gasta un to íntim. Difícilment deixa passar per alt algun insatisfet sense intentar convencer-lo. Demostrar que s'ha treballat és el seu argument preferit en aquest contacte cara a cara. Sap ser simpàtic i proper.

Finalment, tornem cap a l'autocar.

A Tàrraga, repartiment d'encaixades i de clavells rosats etiquetats amb la denominació d'origen «Per bon camí». «És en Serra, ...». Mans i més mans, somriures i més somriures. «Tu també vols un clavell, doncs és teu, però abans, la mà». El ministre-candidat ha topat amb el primer os, un home es nega a donar-li una encaixada. Serra insisteix: «Per xocar la mà no perdem res». «Ja és hora que vagin pel bon camí, jo passo dels socialistes», diu l'home, amb to complagut,

mentre ensenya el carnet d'ERC. La gent té reaccions de tota mena: els que feliciten, els que encoratgen, els que critiquen i els que no saben de què va La comitiva comenta amb sorna: «Mira, aquesta és la plaça de les nacions sense estat. És dura com alguna de les que vas fer tu a Barcelona». Narcís Serra no s'immuta, mira l'arquitectura i se'n va a saludar la gent que hi està treballant.

Una altra volta en camí. Un ram de roses roges en memòria de Lluís Com-

panyes, al Terrós. Uns pagesos, socialistes convençuts, l'esperen i el saluden: «Això de les càmbres agràries s'hauria d'arreglar». El ministre candidat respon: «L'agricultura en aquests moments és el que va millor». Els pagesos, disposats a tenir tota la paciència del món i admirats de poder saludar Narcís Serra, no poden estar-se de dir: «Números, números».

Del Terrós a Balaguer. Camps de blat. La conversa dels vips arriba a una sàvia conclusió: «La millor residència per a un ambaixador és la de Roma». De Balaguer a Vilanova de la Barca. Allí, en un bar, un vermut espera. Molta gentada, poble petit i aplaudiments. Reverter afirma: «Segur que aquí deu ser on el PSC té més militants per metre quadrat». Parlaments. «Jo estava molt bé a casa meua i em van dir que havia d'anar a Madrid per demostrar que estàvem disposats a treballar...». Més aplaudiments.

Dinar als afores de Lleida, amb la premsa de la contrada.

De Lleida a Mollerussa. Uns minuts de conversa per a EL TEMPS.

—*Vostè parla de coses aconseguides, però durant quatre anys no s'ha aconseguit satisfer les ganes d'autogovern de Catalunya. Tot al contrari, cada vegada hi ha més insatisfacció.*

—Jo sóc un nacionalista català, i n'estic satisfet. No estic d'acord amb aquest plantejament. La prova és que, després de la nostra experiència, la segona força política en les municipals i les legislatives s'ha vist obligada a imitar-nos. No hi ha cap més camí que aquest. Si volem una Catalunya pròspera, ha de ser en un camí de modernització d'Espanya.

El fet que Convergència, amb el PRD, intenta fer el mateix n'és una prova ben clara.

—*Però el descontentament és una realitat. Convergència també es troba que el PRD frena el seu nacionalisme.*

—Jo crec que és així. Que hi ha problemes i molt per fer és cert. Sempre n'hi haurà. Els socialistes vam ser els primers a afirmar que hi havia una assignatura pendent. Tenim una assignatura pendent en dues direccions, no només en una. Necessitem un govern de l'estat que culmini amb generositat el procés d'autogovern de Catalunya que ens dona la Constitució i l'Estatut. Necessitem un govern de Catalunya sota la base d'aquestes capacitats plenes que dialogui amb tanta tossuderia com faci falta per defensar els interessos de Catalunya, que cooperi en aquesta tasca de passar a ser un país europeu normal, de modernitzar les estructures. És evident que tenim una assignatura pendent, però també es cert que hem avançat seriosament.

—*En els seus discursos de campanya utilitza sovint la contraposició els espanyols, els catalans. Vaja, parla de catalans i d'espanyols. ¿Es tracta d'un canvi d'imatge?*

—Jo no ho utilitzo com a contraposició. Precisament, amb la nostra trajectòria, després del 82, estem ensenyant als espanyols que és possible, i que els catalans volem cooperar a modernitzar Espanya.

—*¿I de l'augment de l'independentisme en la gent jove?*

—Això és un fenomen que és un resultat normal de l'evolució de la nostra societat i de maduració política. De la mateixa manera que jo als divuit anys era un fervent admirador de Fidel Castro i pensava que la solució única per a la

nostra societat era la que preconitzàvem des del Front Obrer de Catalunya.

Crec que aquest fenomen, a mesura que anem caminant cap a una consolidació d'un autogovern de Catalunya, amb un tarannà de diàleg, anirà evolucionant cap a camins de no-confrontació.

—*¿Per què el PSOE té actituds de principis tan diferents en la qüestió nacional? Parlo de les diferències pel que fa al PSPV i al PSC.*

—És que aquí som el partit dels socialistes catalans, però tenim un Consell Nacional propi, tenim els nostres estatuts, i el que tenim és un acord de vertebració amb el PSOE, però tenim el Congrés propi, que és el màxim òrgan de direcció. En aquest sentit, la nostra vertebració és diferent.

—*Tot i així, no s'entén com, sent el mateix grup parlamentari, tenen actituds tan diferents. Un cas és el de la*

Oferiment de clavells i exigència de números.

En Siurana, el conegut alcalde de Lleida, que ens acompanya durant tot el viatge, deixa caure: «És que en Narcís té encís». Narcís Serra parla amb els vells del poble: «Hem treballat per parar un carro que anava avall, avall... Home, jo he suat tinta xina per tenir-los amarrats».

unitat de la llengua. Al Principat no és una cosa que s'accepti, sinó que es defensa i més. En canvi, al País Valencià hi ha actituds ambigües.

—Ets tu la que dius que té una actitud ambigua, no sóc jo qui ho diu.

—Sí, sóc jo.

—Crec que cada partit expressa les idees que acorden democràticament. Tinc el màxim respecte per les idees que els seus congressos i les seves reunions acorden.

—¿Els valencians tenen dret a veure TV-3?

—Em penso que els valencians tenen dret a veure TV3, i a veure el que vulguin, el canal francès, l'alemany, l'italià. Per tant, no particularitzaria aquest dret, perquè tenen dret a veure el circuit català de TVE, exactament igual.

Sóc partidari que no hi hagi fronteres en aquestes coses, a mesura que la tècnica trenqui barreres, millor per a tothom. De totes maneres, sóc partidari que a València tinguin una forma de televisió pròpia. I em semblaria molt bé que nosaltres hi poguéssim connectar.

—¿Per què ha parlat tan poc de la seva tasca com a ministre de Defensa en aquesta campanya?

—Sóc candidat dels socialistes de Catalunya a un Parlament en el qual hem de desenvolupar una acció de govern. Sóc conscient que el que és important és explicar una acció de govern global.

—¿Quins projectes té per als propers quatre anys com a ministre de Defensa?

—No tinc cap previsió de tornar a ser ministre de Defensa. Això és un tema que s'ha de decidir quan es formi govern.

—Doncs, ¿què ha quedat per fer?

—Home, han quedat unes quantes lleis que s'han de portar al Parlament perquè s'aprovin. La més important és la d'organització de la justícia militar. Després, quedaran els problemes de gestió. He de reiniciar un cicle de defensa, de tal manera que de veritat es programi i hi hagi un control d'actuació, de gestió i de resultats. Ara obrim un període en el qual serà més important la gestió que les lleis.

—¿Per què, si en cada míting repeteix que Miquel Roca no farà res en aquestes eleccions, en parlen tant?

—Perquè, d'alguna manera, implica, per part de Convergència, un reconeixement del camí que nosaltres

sempre hem predicat i hem seguit des de l'any 82. Suposa un seguiment del que nosaltres hem fet. Aleshores, és lògic que nosaltres expliquem que ens imitem per la dreta, allò que nosaltres hem fet per l'esquerra.

—Ha llegit el que deia EL TEMPS en la seva secció «Astres i estrelles».

—No, ¿què en deia?

—Doncs, per exemple, que vostè és més sensible del que sembla.

—Ja podria ser.

—I que és un home de forta lluita interna i de contradiccions. Que hauria de tornar a casa...

—D'alguna manera, sempre he pensat que m'agradaria tornar a la Universitat, tornar a casa i estar amb els meus, perquè es el que pretenia fins el 77. En aquest sentit, és veritat que tinc aquesta mancança. Hi pot haver una base de raó, en això. No em considero un polític professional.

Arribem a Mollerussa. Míting. I de Mollerussa anem a Arbeca on espera un pa amb tomàquet. Per cert boníssim, sobretot el pa. S'ha fet fosc.

Tornem a casa. Narcís Serra confessa que ha de dormir vuit hores. Va a Sant Cugat. «Allà sento els ocells com canten, tinc la sort de viure en un carrer que no està asfaltat». □

Tot preparant el naixement de la Crida al País Valencià

¡NORMALITZEM LINGÜÍSTICAMENT LES PLAQUES DELS CARRERS DE VALÈNCIA!

L'Ajuntament de València va acordar posar totes les plaques en valencià l'any 1979: ¡Fa 7 ANYS! I quasi tots els carrers, les places i les avingudes són encara en castellà. La gent que impulsa la creació de la Crida a la Solidaritat al País Valencià ens hem proposat de normalitzar lingüísticament les plaques de tot València, carrer per carrer, barri per barri.

Si voleu ajudar-hi i voleu, així, afegir-vos al naixement de la Crida en les comarques valencianes,

ACUDIU ELS DISSABTES, DIES 14, 21 i 28 DE JUNY I EL DIA 5 DE JULIOL, A LES 7 DE LA VESPRADA, ENFRONT DE L'EDIFICI DE LA LLOTJA (MERCAT CENTRAL), A VALÈNCIA, I DES D'ALLÍ EIXIREM A FER AQUESTA ACCIÓ CÍVICA.

El dia 5 de juliol es presentarà la Crida a València. Ja informarem de l'hora i del lloc, en les properes setmanes.

Crida a la Solidaritat en defensa de la llengua, la cultura i la nació catalanes (Adreça provisional: Casal de Joves d'Extramurs. Carrer del Turia, núm. 61, de València.

Si voleu ajudar econòmicament la Crida al País Valencià, feu les vostres aportacions al compte corrent núm. 2431/77 de la Caixa de Pensions, sucursal 0700, de València.